

FOLK OG LAND

NR. 10 — 11. ARGANG

LØRDAG 17. MARS 1962

LØSSALG 75 ØRE

 Fru Åse Storsæther
 Mjørdalen 21 B ØRE

Arminius:

TYSKLANDS SKJEBNETIME

Zum letztenmal wird nun Appell geblasen
 Zum Kampfe stehn wir alle schon bereit — —

En av Vestens beste Russlands-kjennere, Isaac Deutscher har i disse dage berettet inngående i Londoner «Observer» om en hendelse i Kreml, som riktignok ligger nesten 9 år tilbake i tiden, men som ikke destomindre i dag er av stor betydning for Tyskland. Det dreier seg om sentral-komiteen i KPdSU i juni måned 1953 med knapt flertall fattet vedtak om å slå inn på en «ny kurs» i Tysklandsspørsmålet, som skulle føre til en rømning av sovjetsonen av de sovjetiske tropper og dermed prisgivelse av SED-regjeringen. Denne nye kurs ble anbefalt av Beria og Malenkov, som begge representerte det syn at det på denne måte ville bli en avspenning, som ville gjøre det mulig for sovjetregjeringen å vende oppmerksomheten mot produksjonen av varer for det sivile behov. Dessuten var visse indre problemer som hang sammen med den daværende «kollektive ledelse» avgjørende for at man fattet dette vedtak. Mot en slik politikk, som var rettet mot å tillate den fri gjenforening av Tyskland vendte Molotov og Kaganovitsj seg, som fryktet for at utvidelsen av friheten til Midt-Tyskland ville fremkalle for Sovjetmakten øyeblikkelig skadelige virkninger innen satellitområdet i Østmitteleuropa. — Krustsjov hellet mere til disse betenkeligheter, især da hans hovedmål var å sjalte ut den sterke

Malenkov-Beria-gruppe, hvortil han trengte hærens hjelp. Molotov-Kaganovitsj-Krustsjov-gruppen, som var for en «hård» Tysklandspolitikk i hensikt å sementere sovjetsonen, kom det beilelig for at den 16. og 17. juni forføyede oppnyking av det politiske trykk i Øst-Berlin og Midt-Tyskland førte til oppstand av massen mot SED-regimet.

Dette er alt sammen ikke bare av tidshistorisk betydning, men har umiddelbar politisk vekt, for spørsmålet er om det ikke i dag igjen er en situasjon da det synes nyttig for Kreml, nok engang - og under de siden utvilsomt endrede omstendigheter - å forsøke det samme som i sin tid allerede var besluttet, men dengang ikke ble gjennomført av foran anførte grunner. Faktisk skriver Isaac

Den omstridte ambassadør Kröll

Intrigespillet omkring mulighetene for en ny Rapalloavtale i full gang

Det later til at det begynner å blåse andre vinder i Vest-Tyskland og det er sannelig på tide nå da den definitive deling av Europa og dermed også av Tyskland holder på å fullbyrdes gjennom utbyggingen av Fellesmarkedet til et militært og økonomisk underbruk av USA. De sovjetiske tilnærmelser til Tyskland drøftes åpent i pressen, og det er sannelig noe usedvanlig at det storartede tyske nydemokrati ikke klarer å hindre fri meningsutveksling utenom rammen av ensrettet underkastelse under USA.

Av spesiell interesse er kanskje et «Diskussionsbeitrag» av dr. W. Freiherr von Wrangel-Waldenburg «Die weltgeschichtliche Stunde» i DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG. Det kan være på sin plass å gjengi den i sin helhet:

Deutscher ordrett: «Det finnes mange tegn på at Krustsjov blir drevet tilbake på Malenkov-Beria-linjen av 1953».

Bundesrepublikken viktigste faktor.

Som slike tegn blir den kjenngjerning vurdert at sovjetledelsen må ta seg spesielt av jordbruket som fremviser slette produksjonsresultater. Ennvidere spiller stridigheter mellom Moskva og Peking en rolle, hvorom Isaac Deutscher skriver at en grundig tysk sovjetisk avspenning med prisgivelse av SED-regimet i sovjetsonen ville sette Moskva i stand til i ro å regulere sitt forhold til den kinesiske rival. Hertil kommer — hva Deutscher ikke nevner i sitt oppsett — at Bundestyskland er blitt til en av de viktigste faktorer i den fri verden, i NATO, som gir hele Vesteuropa støtte. For det dreier seg når det gjelder Bundestyskland — som den amerikanske kommentator C. L. Sulzberger skrev — om en stat som står i begrep med å bli «den annen makt i Vesten» etter USA, noe som betyr at det — som følge av Kinas nåværende svakhet - vil dreie seg om den tredje makt overhodet. Da kunne det allerede lønne seg for Moskva å fremkalle en sovjetisk-tysk avspenning og Isaac Deutscher bemerker da også at Moskva i den siste tid anslår en forbausende høflig tone likeoverfor Bundesregjeringen.

(Forts. side 6)

ORVAR SÆTHER:

Den norske læreraksjon for 20 år siden

Alle Kirkeneslærerne gikk senere inn i Lærersambandet.

Lektor Helga Stene har skrevet en artikkelserie i «Aftenposten»s aftennumre for 19. og 20. februar. Hun kaller artikkelen for «Den norske læreraksjon for 20 år siden».

En leser av artikkelen må uvilkårlig få den oppfatning at Norges Lærersamband ble opprettet i den hensikt å «nazifisere» skolen, som det heter.

På grunn av all den propaganda som i krigstiden ble drevet mot Lærersambandet er denne oppfatning meget alminnelig.

Som landsleder i det omtalte Lærersamband mener jeg meg berettiget til å få komme med noen bemerkninger.

Den 25. september 1940 ble Kirkedepartementet overtatt av en konstituert statsråd, som folkerettslig sett stod direkte under Reichskommissar Terboven. Skolevesenet og skolene hørte som før inn under Kirkedepartementet.

Norges Lærerlag var en fri organisasjon, som før, og hadde sitt valgte styre.

Alle de episodene som Helga Stene forteller om i sin første artikkel skjedde i den tiden da formannen i Norges Lærerlag var valgt av lærerne.

Disse hendelsene har altså intet med Norges Lærersamband å gjøre.

Den 17. juni 1941 ble jeg av Innenriksdepartementet som igjen sto under Terboven, utnevnt til kommissarisk formann for Norges Lærerlag. Jeg møtte opp på Norges Lærerslags kontor og foralte mitt oppdrag og uttalte ønske om at alle måtte bli sittende som før.

En av styrets medlemmer ble sittende for å vareta lærernes interesser. De andre gikk. Det ble intet foretatt mot noen av dem.

Litt etter hvert kom det en del utmeldelser, ca. 5000 i alt, ca. 5000 ble stående. Medlemsskapet var den gang

(Forts. side 2)

Den norske læreraksjon for tyve år siden

(Forts. fra s. 1)

fritt. Og det ble intet foretatt angående umeldelsene.

Det var jo klart for alle at ordningen med kommissarisk formann i Norges Lærerlag ikke var en varig ordning.

Terboven arbeidet sterkt for at Lærerlaget skulle legges inn under Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon.

Huhnhäuser, som var Terbovens mann i skolesaker, fortalte meg at i Tyskland hadde man gjort en meget stor feil da man hadde latt lærerne beholde sin egen organisasjon, og det var nu Terbovens absolutte mening at feilen ikke skulle gjøres om igjen her i Norge.

Lærerne var ikke annet enn arbeidere i skolen og skulle innlemmes i arbeidernes organisasjon.

I anledning av saken, ble jeg flere ganger oppkalt til abteilungsleiter Johlitz, som var Terbovens mann når det gjaldt Fagorganisasjonen.

Han arbeidet ivrig for Terbovens plan om at lærerorganisasjonen skulle underlegges Landsorganisasjonen.

Han ville også forandre kontingenten i Norges Lærerlag fra å være en fast årlig avgift til å bli en prosentvis avgift av lærernes lønn.

Jeg motsatte meg bestemt en tilslutning til LO av hensyn til Lærerlagets pengemidler, som var betydelige, og av hensyn til den mening jeg visste var fremherskende hos lærerne, at Lærerlaget ved siden av å være en fagorganisasjon også hadde kulturelle oppgaver.

Saken ble da stilt i bero inntil videre. I denne tiden ble det ikke foretatt en eneste tvangsinnkallelse av lærerne fra min side. Alle innkallelser av lærerne ble foretatt av Kirkedepartementet.

Da Quisling den 1. februar 1942 overtok stillingen som ministerpresident, hadde jeg vært kommissarisk formann i Norges Lærerlag omtrent ett og et halvt år uten ubehagelige episoder av noen art.

I hele denne tiden hadde det imidlertid vært tautrekning mellom Terboven, som altså ville innlemme Lærerlaget i LO og Quisling som helst ville ha Lærerlaget stående utenfor for å la det være representert i sin på-

tenkte nydannelse Kulturtinget.

Denne tautrekning pågikk også da Quisling ble ministerpresident.

Terboven ville at LO og dermed Lærerlaget skulle underordnes en annen påtenkt organisasjon, som skulle kalles Norges Arbeidssamband.

Lærerlaget bestyrtes som før fortalt av en kommissarisk formann som sto under Innenriksdepartementet, og som var oppnevnt av Terboven.

Det er innlysende at Quisling da han var blitt ministerpresident ikke kunne opprettholde ordningen med en kommissarisk formann underlagt Terboven. Men hverken Arbeidssambandet eller Kulturtinget var konstituert. Det ble derfor valgt en midlertidig løsning. Fra å stå under Terboven via Innenriksdepartementet, ble Lærerlaget lagt direkte under Quisling ved lov av 5. februar 1942.

Loven gikk mot Terbovens absolutte vilje om å legge Lærerlaget inn under Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, som senere skulle være en hovedhjørnestein i Arbeidssambandet.

Hensikten med å danne Norges Lærersamband, var derfor absolutt ikke å «nazifisere» skolen, som det populært heter. Den var å bringe et uholdbart organisasjonsforhold i orden.

Med dette vil jeg naturligvis ikke hevde at NS ikke hadde tenkt å drive propaganda for sine tanker og ideer blant lærerne. Selvfølgelig hadde vi det. Men det var ikke i den hensikt at organisasjonen ble dannet.

Inntil 2. februar 1942 hadde partiets propaganda blant lærerne foregått på den måten at lærerne ble innkalt gjennom Kirkedepartementet.

Det var ingen grunn til at man ikke skulle ha fortsatt på den måten.

Jeg har overhodet ikke innkalt til et eneste lærermøte gjennom Norges Lærersamband uten på frivillig basis. Det er også verd å legge merke til at de fleste propagandamøter fant sted mens Lærerlagets gamle formann satt sin stilling.

Norges Lærersamband ble dannet for å frata Terboven hans kontroll over lærerne.

Det var et faktum at Terboven gjennom Huhnhäuser samarbeidet med

lærerkrefter som var tyskvennlige og Quislingfiendtlige. — Det er kommet tydelig frem ved den såkalte Wilhelmsensak i Oslo.

Det kommer også tydelig frem i lærernes egen bok «Kirkenesferden», og i Hoprekstads bok «Frå Lærerstriden». Jeg siterer fra «Kirkenesferden» side 87:

«Ennå da dette foregikk, var parolen at en skulle rette seg etter de tyske forordningene, men sabotere Quisling-regjeringens påbud».

Frå Lærerstriden side 53:

«Det (Loven om Norges Lærersamband) var ikkje anna enn ei kunngjering frå ein mann som det norske folket ikkje hadde gjeve noko slag fullmakt til å skriva lover, til å styra eller tala på folket sine vegner».

Lærerne aksepterte Terbovens lovgivningsmyndighet, men ikke Quislings.

Lødrup forteller i Wilhelmsensaken om sitt samarbeid med den tyske skoleavdelingsleder Huhnhäuser:

«Hva er det de sier da?» sa jeg. «Jo, de sier at De og jeg styrer hele Norges skole, og at det har vi gjort hele tiden», sa han. «— Men er ikke dette riktig da?» «— Jo, det er riktig, men det må ikke sies.»

Offisielt hadde tyskerne samarbeidet med Departementet og Quisling. Men i virkeligheten samarbeidet Terboven gjennom Huhnhäuser bak Quislings rygg med de illegale lærerorganisasjonene i Norge.

Av disse tre sitater kommer det klart frem at Lærersambandsstriden i virkeligheten var en kamp mellom Terboven og Quisling, og hvor lærerne tok parti for Terboven mot Quisling.

De som vil sette seg inn i Lærerstriden vil snart oppdage at dette er riktig, og lærerledelsen fra den gang vet at det forholder seg slik. Jeg antar at ledelsen tenkte som så, at Quisling muligens kunne bli stående selv om tyskerne tapte krigen.

Hvis de tenkte slik, så var det jo logisk for Quislings fiender å rette angrepet mot ham.

De kan jo også ha tenkt at hvis tyskerne vant krigen, så burde en av deres krets og ikke Quisling være ministerpresident i Norge. Riksrådsforhandlingene tyder på det. Terboven var også av den mening.

Men det er ikke riktig slik som lektor Helga Stene

MALEREN JOHAN M. BECHEN TIL MINNE

Maleren Johan M. Bechen. Skien er død etter en tids sykeleie 85 år gammel.

Bechen var elev av Chr. Krogh og var senere på studiereiser i Paris, Tyskland og Danmark. Han var representert i Skiens Kunstforenings faste galleri med flere bilder fra inn- og utland. Han var æresmedlem av denne forening. — Bechen var også sterkt musikkinteressert og hadde komponert flere musikkstykker, han var også levende interessert i litteratur og i alt som var norsk.

Bechen var en glødende patriot og Quisling stod for ham som bildet på en av Norges største sønner, som ofret alt for sitt fedreland. Han sluttet seg også derfor

gjør, å fremstille saken slik som om Lærersambandet var et middel i tyskernes hender til å «nazifisere» skolen.

Lærerne og Terboven fant hverandre i kampen mot Quislings lovgivningsrett og nasjonale selvhevdelse.

Lødrup forteller i Wilhelmsensaken at en fremstående tysker sa til ham:

«Jeg vet at nordmennene går omkring og sladrer om dette Rikstinget, men De kan da begripe at hvis vi tyskere hadde noen interesse av å la Quisling danne Riksting, hadde han hatt det forlengst.»

Jeg er av samme mening. Tyskerne hadde desverre ikke samme mål som Quisling. Derfor tapte de også krigen.

Da lærerstriden var over, hadde vi over 1000 tillitsmenn som var NS-medlemmer i Lærersambandet. Til det kom en rekke såkalte sambandslærere, over 5000 lærere som ikke hadde protestert.

Hver eneste laglederstilling, en i hver kommune, i hele landet var overtatt av pålitelige folk.

Vi trakk også kontingenten i to fylker uten minste protest. Da ble kontingenttrekket stoppet av herr Huhnhäuser.

Det er ganske klart at dette Sambandet eventuelt kunne ha skaffet representanter nok til hele Kulturtinget og Næringstinget alene.

Men tyskerne falt oss i ryggen. Da lærerne kom ombord i dampskipet «Skjærstad» bad alle om å få undertegne medlemsskap i Lærersambandet, noe de forøvrig alle sammen gjorde senere. Og Quisling var selvfølgelig villig.

Han gikk øyeblikkelig til Terboven og ba om at lærerne måtte sendes hjem, men Terboven kom med en falsk undskyldning og sendte likevel lærerne til Kirkenes.

Min tyske «Berater» i

tidlig til Nasjonal Samling og stod last og brast med sine meningsfeller til siste stund. Det var aldri svik i hans sinn. — Det var en opplevelse å høre hans klare og inderlige tolkning av Quisling og hans verk, og dennes ofre og slit for sitt fedreland og arbeid sammen med Nansen i Russland for det ulykkelige russiske folk under hungersnøden og revolusjonens svøpe.

Bechens kunnskaper spente vidt fra kunst og historie til litteratur, og han hadde en nesten visjonær evne i sitt politiske syn, som han ofte gav uttrykk for i vennekretsen. Det var en opplevelse å høre ham.

I sitt testamente har Bechen betenkt offentlige institusjoner for kunst og vitenskap, og hva som yttermer viser hans store patriotisme og medfølelse for dem som hadde ofret liv og blod for sitt fedreland, han har i sitt testamente også betenkt nødstedte frontkjempere og/eller deres etterladte.

Det vil bli et stort savn etter kamerat Bechen, hans minne vil bli bevart i stor takknemlighet —, for det han var og for han gav oss av sine rike kunnskaper. Han var et eksempel for oss alle.

Bechens jordfestelse fant sted under stor deltagelse og hans bære var vakkert dekorert med et blomsterflor i gule og røde farver.

J. Engebretsen.

Forsinket fødselsdagshilsen

Påny er vi dessverre forsent ute med en fødselsdagshilsen til en av de trofaste venner av bladet og Forbundet, pensjonert jordmor Konstanse Larsen, Skaland i Senja, som fylte 85 år 11. februar. Hun har med glød og interesse gått inn for vår sak i mange år og kan stå som et eksempel for mange yngre som er både sløve og likegyldige. Vi vil gjerne gjøre vår forsømmelse god igjen med denne hilsen.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 23 30

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Vendepunktet i norsk politikk?

Vi tror det var noe av en pyrrhuseir de samvirkende forkjempere for den internasjonale storkapital vant i Stortinget da de fikk presset gjennom den grunnlovsendring som åpner adgang til å avstå norsk suverenitet, eller som det heter i straffeloven «at bevirke eller at medvirke til, at Norge eller nogen Del af Riget bringes under fremmed Herredømme».

Det later nemlig til at det norske folk nå endelig holder på å våkne opp av den politiske dvale det har ligget i siden 1945. Vi kunne nesten være fristet til å si at det holder på å våkne til nasjonal sans og samling igjen.

For første gang i norsk politisk historie marsjerte tuseener av osloborgere rundt Stortinget for å demonstrere mot stortingsmennes udemokratiske handlemåte i strid med folkets ønsker. Og vi kan forsikre de herrer som likevel begikk voldtekten mot Norges grunnlov, at lidenskaper er satt isving ute i folket — sterkere enn i storbyen Oslo, og på tvers av vanlige partiskiller. Det føles kanskje av de 115 folkevalgte som gir en god dag i folket bare som små bølge-skvulp det de så under dette «første varsel», men vi tror de gjør klokt i å regne med at den som sår vind kan komme til å høste storm.

Vi har i dette land hatt en historie før med et storting som krenket grunnloven, og ulovlig forlenget sin egen funksjonstid med ett år. Hva denne ulovlighet ble forspillet til vet vi alle. Det later dessverre til at situasjonen denne gang kan utvikle seg likedan med den utenrikspolitikk som føres.

Ingen kan vente at folket påny tålmodig skal finne seg i dette. La gå med at stortingsflertallet formelt og juridisk kan hevde at det hadde rett til å trumfe paragraf 93 igjen, og senere vil hevde en lignende rett når det gjelder det endelige utsalg av norske interesser til anonyme kapitalinteresser utenfor landets grenser. Likefullt er naturligvis alle klar over at det her foreligger et grovt maktmisbruk, en svindel overfor velgerne som det ikke finnes noe moralsk forsvar for. For de velgere som har valgt inn stortingsrepresentantene har ingen anledning hatt til å uttale seg om Norges fremtid på dette avgjørende felt. De ble ført grovt bak lyset av kandidatene, som ikke gjorde rede for sin innstilling til et så avgjørende spørsmål.

Dette er ikke noe FOLK OG LAND sier idag, etterpå. Vi skrev uken før valget, 2. september 1961: «De to andre problemer på utenriksplanet blir heller ikke forelagt folket i valg. Det skal som umælede fe drives inn i den nye europeiske statsdannelse vi skimter konturene av bak Fellesmarkedet. — Vi vil ikke være medansvarlige i — ikke ta noe kollektivt ansvar for denne ville, og etter vår mening høyst udemokratiske, ferd mot undergangen. Så lenge det ikke finnes noe politisk alternativ som dekker vårt syn, kan vi bare gi uttrykk for vår protest ved å undlate å stemme».

De gamle internasjonale og marxister innen Arbeiderpartiet med LO's formann i spissen, de som idag har slått sine politiske pjalter sammen med dette «nasjonale folkepartiet» Høyre, som går i spissen når det gjelder å utlevere Norge, de karakteriserte i stortingsdebatten motstanden mot denne skammelige handel som «nasjonalromantiske fraser». I deres munn betyr dette som alle forstår at motstanderne i motsetning til dem står på klar nasjonal grunn.

I den sterke minoritet på 35 stortingsrepresentanter som stemte for Norge og grunnloven, finner vi til vår store glede hele Senterpartiet. Det later til at dette parti endelig har funnet tilbake til seg selv og nå står fast tuftet på

Trykker
ansvaret
allerede?

Høyre liker tydeligvis ikke å være alene om den unasjonale holdning til grunnloven og Fellesmarkedet, og forsøker derfor å trekke det eneste virkelig nasjonale partiet i denne sak Senterpartiet med seg ut i elendigheten.

Som kjent demonstrerte Senterpartiet klart og tydelig sitt standpunkt ved å stemme for det forslag Braadland la frem om å forkaste alle grunnlovsforslag. Den eneste av partiets representanter som sviktet Norge og grunnloven og dessuten demonstrerte en skandaløs usolidarisk opptreden var mannen med den berømmelige nasjonale holdning — partiets klamp om foten — Hedemarksrepresentanten Rømer Sandberg. Da Braadlands forslag var forkastet, stemte Senterpartiets representanter — forøvrig etter god, gammel parlamentarisk oppskrift — subsidiært for det minste av to onder, nemlig det forslag som la de største hindringer veien for en eventuell overføring av norsk suverenitet til organer utenfor landets grenser.

Dermed konstaterer da den samlede Høyrepressen + bladet med den patenterte nasjonale holdning VG gledestrålende at Senterpartiet altså også «syvende og sist var med på den unasjonale handling. Eller som MORGENBLADET uttrykker det:

norsk jord. Ved siden av Senterpartiet, som altså samlet inntar et nasjonalt standpunkt, er det bare Høyre som står samlet i denne den viktigste sak i norsk politisk historie. Dette parti, som våger å kalle seg et nasjonalt folkeparti, går samlet inn for å utlevere Norge til den internasjonale kapital. Selv Arbeiderpartiet kan ikke oppvise slik enstemmig unasjonale opptreden!

Vi tror denne sak vil skape skille i norsk politikk. Vi tror de som sviktet vil komme til smertelig å merke folkets dom. Og vi tror at de som i det uhørte og skammelige press som har vært øvet i denne sak holdt ryggen rak og i praksis visste nasjonal holdning vil få sin belønning.

Vi for vår del vil gjerne medvirke til det, bl. a. fordi vi tror at folk som står på sikker nasjonal grunn også vil være med på å finne frem til sannheten og rettferden når det gjelder de ulykkelige år som ble innledet med stortingets svikt forrige gang, og som kulminerte i det skammelige politiske overgrep som kalles «rettsoppgjøret».

Argentinabrev til FOLK OG LAND:

Foran morgendagens valg i Argentina

Den ene guvernørkandidat falt død om på talerstolen

Buenos Aires, 1. mars 1962.

For noen dage siden var det tre mektige kandidater til guvernørstillingen i Buenos Aires provinsen, som velgerne skal avgjøre ved valget 18. mars: Acuna Anzorena (UCRI), Andres Framini (Justicialist) og Crisólogo Larralde (UCPR). Hvis Justicialistkandidatene ikke var blitt godkjent ved valget var det så å si sikkert at peronistene ville ha stemt på Larralde for å hevne seg.

Larralde var en mann med slik prestisje at han hadde sjangser til under enhver omstendighet å vinne valget i provinsen Buenos Aires, som har 32 prosent av alle landets velgere, på bekostning av president Frondizis parti UCRI.

Imidlertid grep skjebnen inn på en dramatisk måte, idet Larralde under et valgforedrag falt om rammet av slag midt for øynene på en forferdet tilhørerskare i La

«Når blant annet Senterpartiets gruppe stemte som den gjorde, blir det ikke lenger en prinsipiell forskjell mellom den og for eksempel Høyres gruppe!»

Å jo, vi tror knapt det finnes en velger i dette land som ikke nå er klar over den prinsipielle forskjell mellom Høyre/Arbeiderpartiets unasjonale linje i storkapitalens tjeneste og Senterpartiets (÷ Rømer Sandbergs) klare nasjonale standpunkt.

«HOVEDSKYLDEN FOR
9 APRIL» —

Stortingsmann, h.r.advokat Ole Bergesen i en kronikk i «Aftenposten» 28. febr. 1962:

«— De samme krefter som engang så altfor lett bøyet sin mening, sin vilje og sin handling inn under internasjonale kommunistiske instruksjoner, i de verste tilfelle var villig til å godta direkte sovjetisk ordre og som både bokstavelig og åndelig talt lærte en del av vår mellomkrigsungdom å trekke luen ned over ørene når nasjonal-sangen spiltes, og som bærer hovedskylden for 9. april, de synger nu nasjonale sanger med skurrende gammelmannsrøst.»

KAN NOEN HJELPE?

Jeg er 28 år og har fått ødelagt mine nerver da viddet brøt løs i 1945. For tiden er jeg på et nervesanatorium. Legene har anbefalt meg å få en jobb på et gårdsbruk et halvt års tid. Nå kaller jeg på snille NS-bønder og ber dere ta meg i tjeneste. Har sertifikat.

Bill. i eksp. merk, «Gårdsarbeide».

Plata-distriktet. Han avgikk ved døden kort tid etter. De siste ord han fikk frem av sin valgtale før han falt om var disse: «Stillingen (som guvernør) interesserer meg ikke. Det jeg vil er å ha barnebarna mine på kneet, en bok i hånden og å motsette meg utleveringen av landet.»

Hva vil så hende? Det vil naturligvis i stor utstrekning avhenge av hvor mange UCPR-velgere som går tilbake til UCRI etter at Larralde er borte. UCPR's leder dr. Ricardo Balbin er vel den eneste kandidat som eventuelt kunne erstatte Larralde, men det ville på den annen side rimeligvis vise seg katastrofalt for ledelsen av partiet.

Slik det hele da ligger an, ser valget ut til å bli et oppgjør mellom peronisten Framini og regjeringskandidaten Anzorena. Som før nevnt var general Perón opprinnelig stillet som kandidat til viceguvernørstillingen på Framini-listen, men kandidatet ble nektet godkjent av regjeringen.

Med den nye vending sakene har tatt etter Larraldes død har en rekke konservative partiledere — som de seneste år har pleiet meget intime forbindelser med Frondiziregjeringen og blant annet har vært belønnet med en rekke ministerstillinger — åpnet en sterk propaganda i kringkastingen for at provinsregjeringen ikke skal overleveres til Framini om han skulle bli valgt. Framini er selv fullt forberedt på dette, «men i såfall», sier han «må regjeringen være klar over at den har valgt veien til borgerkrigen.»

Ellers har kringkastingen servert hårdnakkede påstander om at Perón snart vil ta opphold ved den brasiliansk-argentinske grense. Ute blant folket tales det åpent om «el avion negro», det sortmalte fly som en dag vil lande et sted i Argentina med Perón.

Det tidligere omtalte oppgjør mellom de militære og regjeringen er utsatt av hensyn til utenlandske kongebesøk. Først er det ekskong Leopold som er i anmarsj og så prins Phillip. Når dette er over er det avgjort at utenriksminister Carcano og hans gjeng skal få anledning til å ofre seg for sine private sysler.

S.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XV.

Døde svin med vidtåpne øyne, som dog intet mere ser, ligger rundt omkring, kjør med oppsprettet mave. Alt kan man se. Tarmene. mavesekken, leveren, hjertet. Martin ligger på en hård, blodbestenkt benk og forsøker ikke å se mere. Men han ser likevel hvorledes en pike i en hvit bluse forsiktig pusser klørne på en papegøye. Mila heter hun, Mila, som betyr kjæreste. Jeg skulle ha advart henne, men hva vedkommer hun meg? Jeg har en hustru og hun får i morgen et barn, og jeg er ikke hos henne, jeg er i et stinkende slaktehus.

En eller annen trekker forsiktig det grove teppe over hodet på ham, og Emil hvisker bløtt: «Nå sover han endelig. Vi har minst tre timer. Skal vi også sove, barn? Hva heter du egentlig for noe?»

Det internasjonale Røde Kors

Fru Blümelein teller til tre, så til tre nok engang og går så inn i kaféen. Klokken er såvidt otte om morgenen og den kjempestore sal er ennå ganske tom. På hvert av de runde marmorbordene står stoler satt på hodet, i en vindusnisje sitter en kelner og anbringer morgenavisene i trerammer. Fru Blümelein forsvinner hurtig inn den første og beste dør. Det er herretoallet, men hun merker det ikke, hun ser bare den snehvite vaskebølle og de glinsende vannkraner. På den røde knapp står det «Varm». Hun dreier den forsiktig tilvenstre, det klukker lovende i røret og hun merker allerede at det lunkne vann risler mellom fingrene. Akkurat som hjemme. Ordet «hjemme» rører henne slik at hun begynner å gråte. Men hun stanser straks. Man må ikke gråte, igår tok hun ansiktsmassasje, den første på år. Man må passe på ellers vil rynkene om øynene og munnen bli synlige igjen.

Hendene og halsen hennes har en usund, rødsvit farve. Vannlik kalte man den i Theresienstadt. Hennes sparsomme hår er farvet platinablondt, ganske friskt. Igår måtte hun vente hos frisøren til det ikke var flere kunder og etterpå måtte hun bekrefte skriftlig overfor sjefen at han hadde

betjent henne tiltross for at hun var jødinne. Natten hadde hun tilbragt i et offentlig tilfluktsrum på en feltseng. Foruten henne var det bare en luftbeskyttelsesvakt, en tsjekker, som imidlertid ikke visste at hun ikke var arier. Det var det platinablonde hår som gjorde det. Elvira Blümelein smiler tilfreds til speilet. Hun ser faktisk ikke jødisk ut.

Nesen er smal og rett, øynene er vannblå. Ennu et kokett blikk inn i speilet. Det lunkne vann mumler — den røde hat klær henne ganske godt og den blå kåpe er ikke altfor krøllete. Skade at hun ikke tok med seg en etpar silkestrømper fra depotet i Theresienstadt, disse er det allerede hull i. De store sko har høye heler som klapper beroligende på gulvet i herretoallet. Den røde håndveske er nesten ny.

Selvbevisst setter fru Blümelein kursen mot en veggnisje og setter seg malerisk på den bløte polstrede benk. Kelneren har allerede rammet inn avisene, nå står han der og ser gjennom det brede glassvindu ned på Wenzelsplass.

Det skal det snart bli en forandring på, min kjære, tenker fru Blümelein tilfreds og samtidig utilfreds. Kjenner jeg fyren? Nei, jeg kjenner ham ikke. Riktignok har personalet endret seg under krigen, men at Artur tåler denne slendrian — nå, endelig!

Kelneren gjesper lenge og høyt, snur seg og roper uten å røre seg av flekken tvers over lokalet: «Vi serverer jo ikke nå. Først etter klokken ni». Han har allerede en tsjekkisk avis i hånden og begynner sjelerolig å lese.

Fru Blümelein koker av raseri, men stemmen klinger bare en smule mere skingrende enn vanlig: «Kan De si meg når doktor Braun pleier å komme?»

Kelneren leser rolig avsnittet ut, så svarer han gjespande: «Doktor Braun kommer som regel om kvelden, men ikke hver dag, naturligvis».

Slik tar altså Artur seg av hennes kafé: Grand-Café Arco, innehaverte Elvira Blümelein.

Før kelneren langsomt traver avsted til kjøkkenet, kaster han en bunke illustrerte blader ved siden av henne. Mekanisk tar fru Blümelein et av heftene i hånden. Bladet er tre uker gammelt, på

tittelbladet er Pragerborgen, Hradschin, men der — hva er det? Et gråblått stempel: Grand-Café Arco, inneholder doktor Artur Braun. Fru Blümelein kniper øynene sammen. Bare ikke bli nervøs, i Theresienstadt hadde hun også hallusinasjoner i den første tid, hun så lutter kostbare pels for seg — nei, stemplet er der virkelig fremdeles.

Kelneren kommer tilbake med en kopp. Kaffe blir først kokt senere, men det var tilfeldigvis te på kjøkkenet.

«Si meg», begynner fru Blümelein bevende av raseri, «siden når er doktor Braun inneholder av dette lokale?»

«Siden når? Alltid. Hvorfor det?»

«Nå, ikke for noe. Jeg vil betale straks».

Langsomt beroliger hun seg. Bestyrer eller inneholder, det er jo det samme. Kaféen tilhører henne. Og til syvende og sist, de skulle jo gifte seg. Artur og hun. Kanskje måtte han overta kaféen som inneholder, kanskje det ikke gikk på annen måte for tyskerne.

Wenzelsplass ser ut som alltid, slik som hun husker den. Utstillingsvindu ved siden av utstillingsvindu, sporvognene kjører opp og ned, lindende har grønne kroner. Tsjekker og tyskere iler forbi. (Forts. side 8)

Kleinseitner Ring i Prag. Tilhøre derfra gikk Elvira Blümelein sammen med mengden til den tidligere tyske ambassade, hvor det internasjonale Røde Kors residerte under revolusjonen.

Hans Egede-Nissen:

Hvor går Russland?

Den gamle messianske drøm lever fremdeles i det russiske folk, nå som i tsartiden. Bildet er hentet fra Dreyers vakre verk «Kameratet forteller historie» og viser et snekkerlag fra tsartidens Russland under en matpause.

Vidkun Quisling går i sin bok «Russland og Vi» nærmere inn på det interessante faktum at Lenins marxistiske diktatur tok i arv fra det gamle tsaristiske selverskerdømme både Peter den stores politiske drømmer og planer og den gamle messianske drøm om Russland som Guds forgjettede land med Moskva som metropol, som det nye Jerusalem. Med den dype religiøse legning, som er eiendommelig for store deler av det rus-

siske folk, for øye, er det grunn til å tro at denne siste faktor har vært av prinsipiell betydning og sammen med den medfødte kollektivistiske tilbøyelighet har vært avgjørende for den usurpasjon av makten som ledet til at en gangsterbande av internasjonale lansnekter fikk et verdensrike under den overstatlige finanskapitals totale kontroll.

Det er i dag av viktighet å understreke det messianske moments enestående betydning, særlig i den siste tid. — Det er tydelig at det store russiske folks religiøse egenart, som gir seg utslag i ekstase og apokalyptiske syner og drømmer om Russlands messianske misjon, er mere levende enn noensinne. Ingen ateistisk propaganda har kunnet kvele dette sprudlende kildeveld. Tvertimot har drømmen øket i styrke omvendt proporsjonalt med den tydelig gradvis avtagende innflytelse fremmedordene, d. v. s. de internasjonale gangstere og fribyttere har måttet døye i ideologi og politikk, så for eksempel FARMAND allerede i 1959 kunne erklære at nå var bare Kaganovitsj igjen av den totalitære direksjon i Sovjetsamveldet, som i 1917 med Ludendorffs paranoide hjelp pr. plombert jernbanevogn snek seg inn i det hellige moskovitiske rike og i Bakunins og Krapotkins ånd

Forts. side 7

SIEGFRIED:

Nok en «historiker» avslørt og dømt

WILLIAM L. SHIRER MED «DET TREDJE RIKES VEKST OG FALL»
TRUKKET FOR RETTEN AV GEORGES BONNET.

William L. Shirer:

Det tredje rikes vekst og fall
— II. J. W. Cappelens Forlag,
Oslo.

Respekt for sannheten er et menneskelig adelstegn. Av tidens forakt for sannheten kan man derfor også avlese dens dype forfall. Og om den sannhet som rår i vesterlandene i dag, kan man visselig si som Henrik Ibsen i «Kejser og Galileer»: «Et eneste har jeg lært i Athen. Den gamle skønhed er ikke lenger skøn, og den nye sandhed ikke lenger sand.»

Det er ikke minst når en leser det som skrives om Det tredje rike, som fikk en så bedrøvelig slutt, knust av konkurrerende verdensmakter, og om verdenskrigen, en må trekke slike triste konklusjoner som foran, først og fremst kanskje ved lesningen av det i sannhet sørgelige utvalg norske forleggere gjør i den haug av løgnaktige verker som ser dagens lys i utlandet og som er båret oppe av et sykt hat. Disse bøker er så meget mere ødeleggende fordi «en halv sannhet er farligere enn en hel løgn. Den siste er lettere å oppdage enn den første, som forklær seg for å kunne bedra».

I disse dage kan man se utstilt i bokhandlervinduene annet bind av den amerikanske journalist William L. Shirer's gigantiske historieforfalskning «Det tredje rikes vekst og fall.»

For den som har forsøkt å orientere seg litt på fritt grunnlag utenom den i Norge autoriserte «sannhet», ligger historieforfalskningen klart i dagen allerede ved et flyktig gjennomsyn, og selv ikke de tilsynelatende overbevisende kildeangivelser kan gjøre en løgn sannere. At den ene historieforfalsker anfører den annen som kilde er naturligvis intet bevis for riktigheten av det som anføres, skjønt det er et godt og velbrukt trick hos alle de flittige arbeidere i hetsens vingård både her hjemme og ute i den store verden. En av Shirer's kilder er således den nylig avslørte historieforfalsker Gisevius, som vi bragte en lengere artikkel om i forrige nummer!

Det er både uoverkommelig og ugjørlig her av dette verk på i alt omkring 1200 sider å plukke frem forvrenninger, usannheter og åpen hets. For oss nordmenn kan det kanskje være opplysende nok å se litt på om-

Georges Bonnet satte «historikere» på plass

talen av «angrepet på Norge.» Riktignok erkjenner forfatteren på sett og vis langt ute i kapitlet at vestmaktene i like høy grad som tyskerne planla aksjoner mot Norge, men hele opplegget er bygget på den gamle grammofonplate om Tyskland som skurken og den ene fordømmelige og skyldige. Og når Shirer beretter om Quisling i denne forbindelse, så vet en faktisk ikke enten en skal le eller gråte. Han forteller således at «samme kveld (14. desember 1939) ga Hitler OKW beskjed om å utarbeide utkast til en plan i samråd med Quisling.»

Det er denne versjon som en av de begeistrede norske anmeldere av makkverket, Niels Chr. Brøgger i NATIOnEN gir denne karakteristikk: «Hans omtale av Norge-krigen er klar, klok og objektiv.»

Det burde vel i denne forbindelse være tilstrekkelig å

vise til det selv den solemske «domstol» kom til i Quisling-saken, nemlig, som det heter i dommen: «— de militære myndigheter arbeidet videre med de egentlige okkupasjonsplaner. Dette arbeid ble fremmet i største hemmelighet, da en var klar over at overraskelsesmomentet var av avgjørende vekt om okkupasjonen skulle lykkes, således ble ikke engang tiltalte holdt underrettet om planene» — de planer altså som Shirer vet ble utarbeidet «i samråd med Quisling»!

*

For fortsatt å holde oss til denne skrivende tullball Brøgger, så sier han rent generelt om Shirer's bok at

«Personlig tror jeg at Shirer's tobinds arbeid er det ypperste verk om Det tredje rikes historie som til dags dato er skrevet. — Et slikt verk som Shirer's burde bli obligatorisk lesning for alle gymnasiaster i dag, likegyldig hvilken linje de går, og det burde også ekstempereres i realskolen.»

Det lar seg overhodet ikke gjøre i en avisomtale å nevne selv en liten brøkdel av grove feil, direkte forfalskninger og ondsinnede utlegninger i det verk Brøgger er så begeistret for, og det er vel for den saks skyld ingen av rette vedkommende som vil ta vårt ord for god fisk heller. La oss da isteden dokumentere gjennom en rettssak som nylig har vært ført for fransk rett, hva denne nydelige «historikeren» til Brøgger og NATIONEN står for.

Det var ingen ringere enn den franske diplomat og eksminister Georges Bonnet

Fort. side 7

To av hovedpersonene i spillet før verdenskrigen brøt ut: Chamberlain og Daladier. Bonnet var utenriksminister i Daladier's regering.

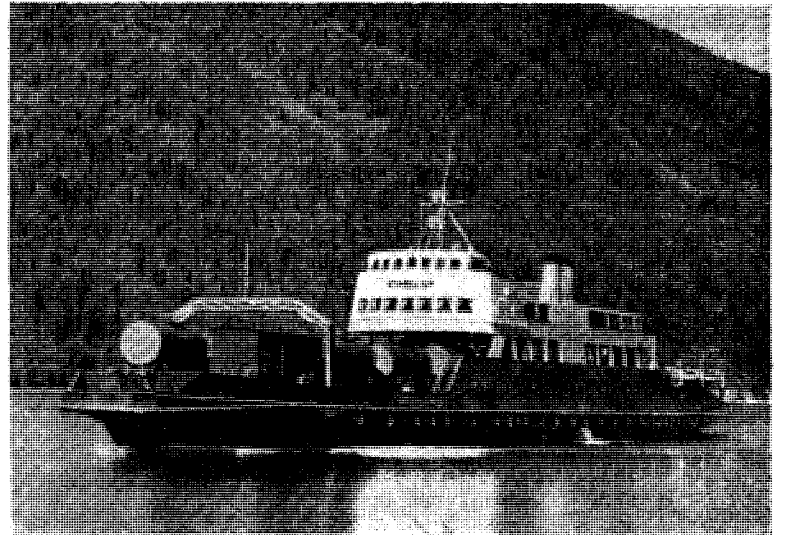
En artikkelserie av Alexander Lange

Dramaet på Syrebekkestøylen

Feilaktige dommer for «drap»
og lovprisning av opprørende sabotørforbrytelser som må revideres

VI.

DEN PRISBELØNNEDE FILMEDE, KOMPLETT UNØDVENDIGE UGJERNING PÅ TINNSJØEN, SOM SETTER DEN HORRIBLE DOM I LOGNVIK-SAKEN I RELIEF.

Hydrofergens etterfølger «Storegut» på Tinnsjøen

Intet medlem av Nasjonal Samling har hverken i eller utenfor retten noensinne kunnet tvinges til å erkjenne at han ved å erverve seg medlemskort i et før okkupasjonen av Justisdepartementet godtatt parti — dermed var krigsforreder! Forsett og skyld med hensyn til rettsstridig militærforredersk bistand i krig — som Norge deltar i — kan medlemskap i NS åpenbart ikke medføre i og for seg. Selv mentalt forstyrrede vil forstå at militær forreder ifølge dagjeldende paragraf 86 i straffeloven kan kun den være som i krig går fienden militært tilhånde, f. eks. ved å vise ham vei så han kan angripe norske tropper i ryggen, o.s.v. —

Johans Lognvik var ikke medlem av NS. Han opptrådte eksemplarisk — etter mitt skjønn — på Syrebekkestøylen i klart nødverge. I dag er det vel ikke et uhildet menneske som er i tvil om det. Men lagmannen blåser inn i lagretten en faktisk og juridisk — sepeboble: Johans og Torgeir Lognvik må ha forstått at de foran seg hadde sabotører, d.v.s. norske militære og uantastbare myndighetspersoner, — av lignende type som slike som senket hydrofergen!!

Som man vil se manglet det derimot hos Tinnsjøsabotøren Knut Haukelid ikke forsett og full bevissthet om u-gjerningens karakter. —

Lederen her, sabotøren Knut Haukelid demonstrerer i sin bok «Det demrer en

dag» at han er fullt klar over hvilken forferdelighet han begår. Han skriver således på side 197:

«Efter å ha diskutert saken frem og tilbake gjennom fler dager fant vi ut at den sikreste måten var å senke ferja. Tinnsjøen har en dybde som går langt under havets overflate. Den er nesten 400 meter dyp. Her ville djevleskapet ligge trygt.

«Men ville dette la seg gjøre? Var det en mulighet for å kunne få lagt en ladning ombord på en sådan måte at ferja gikk ned? Ville det være mulig å bringe ladningen til å eksplodere på det rette tidspunkt?

«Det er alltid hardt å fatte beslutning om handlinger som medfører tap av menneskeliv. En offiser må ofte fatte slike beslutninger under krig. I en

(Fort. side 8)

Knut Haukelid avslører ugjerningen i sin bok

Tysklands skjebnetime —

(Forts. fra side 1)

Sovjet kunne utenrikspolitisk knytte en hel rekke betingelser til tilståelse av lettelse for den midt-tyske befolkning. Det kunne regne med at et gjenforent Tyskland — og det er Tyskland som ikke bare er sammensatt av området mellom Oder og Rhinen, men også hadde med territorier øst for Oder og Neisse — ville komme til å stå i midtpunktet for kritisk overvåking også fra Vestens side. Den øst-vestlige antagonisme ville med et slag være bragt ut av verden. Sovjetsamveldet ville bli betraktet med helt andre øyne, ja det ville åpne seg muligheter som slett ikke kan overskues. Bare så meget er sikkert, at i samme øyeblikk som det gjenforente Tyskland foretok et ubetenksom skritt, ville et vest-østlig partnerskap være gitt. Det er den «garanti» som ligger i selve tingenes natur og som en ikke engang behøver å sette på papiret.

Det er kanskje også tillike de overveielser som man for tiden anstiller i Kreml. Det er ennå ikke klart hva Moskva vil, hvilken vei det vil slå inn på. Det er mulig at alt forblir ved den nåværende delingstilstand. Men det er også mulig at «Krustsjov slu gjør sitt springertrekk».

★

Såvidt innlegget i DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG. Men det har hendt mere. Etter at denne artikkel var trykt, har spillet bak kulissene for å stanse de krefter som ikke vil satse på vestmaktene, uansett og uten forbehold, nådd nye høyder. Og særlig har bølgen gått høyt i forbindelse med den mystiske Hans Kroll, Bundestysklands Moskvaambassadør.

Det er ikke første gang Kroll er ute i hardt vær. Som våre lesere muligens vil huske var det adskillig ståhei omkring hans person også i slutten av forrige år. Det ble dengang påstått at han hadde lagt frem for selveste Krustsjov et privat forslag til løsning av «det tyske spørsmål». Han ble kalt tilbake til Bonn til forhør, men ble frikjent av rette vedkommende. Kort før han skulle vende tilbake til sin stilling i Moskva ble det utspredd rykter om at han var rammet av en alvorlig sykdom. Ofret selv demente energisk disse rykter og vendte også tilbake til sin post i øst.

Det er visse meget som taler for at Kroll nok har gjort en personlig innsats for å få istand en «ny Rapalloavtale» og at dette har virket som ben i halsen på de tyske «vesteuropere» som er innstillet på å oppgi både det tyske rike og tysk nasjonalitet for å slå sine pjalter sammen med den vestlige

halvpart av verden.

Disse tyske «halveuropere», som har så stort følge i disse dager blant annet i Norge, de innser naturligvis at klimaet ikke lenger er så gunstig for deres planer og at store deler av det tyske folk slett ikke stiller seg avvisende til en ny Rapalloavtale etter den uavbrutte og ondartede hets som har pågått helt siden verdenskrigens slutt, og som nå synes å ha blusset opp igjen og har bredt seg over hele Vest-Europa med arnested tydeligvis i ledende zionistkretser i USA. Også her i Norge merker vi fra tid til annen disse det evige hats bølgeskulp som forlag, film dagspresse, kringkasting og fjernsyn hver gang så beredvillig bærer videre frem.

Det tyske folk, som etter hvert mere og mere må bære byrdene med NATO-forsvaret av Europa, men som likevel blir behandlet som en annenklasses makt som må overvåkes og kontrolleres, begynner som naturlig kan være også å reagere over dette at det Tyskland som i en kommende krig — forøvrig i likhet med Norge — er utpekt som selve krigsskueplassen og sikkert målfelt for de russiske atomvåpen, ikke selv skal ha noe herredømme over bruken av disse atomvåpen. Og her gjelder det vel å merke ikke bare å ha adgang til å sette inn atomvåpen i forsvaret når situasjonen nødvendiggjør det, men i like høy grad medbestemmesrett når det gjelder å hindre at slike våpen blir satt inn.

Denne reaksjon i det tyske folk er det som gjenspeiler seg i den tyske forsvarsministers krav om at NATO må få sin egen atomstyrke og selv kunne bestemme over om og når atomvåpen skal settes inn istedenfor at de makter som bærer byrdene i Europa skal være underkastet den amerikanske presidents diktatoriske bestemmelse. En skulle tro at ikke bare NATO's generalsekretær hollenderen Dirk Stikker, men alle de europeiske NATO-maktene var interessert i en slik demokratisk ordning, men pussig nok later det til at alle de nydemokratiske regjeringer med samt deres dirigerte presseorganer ikke bare foretrekker det amerikanske atomdiktatur, men endog lidenskapelig motsetter seg medbestemmesrett. Og åpent påberoper en seg her frykten for at Tyskland kan misbruke en slik ordning. Det er verd å notere seg at i spissen for denne motstand

mot medbestemmesrett for de stater som skal bære kampens byrde og som står i fare for å bli utslettet, har det England og det Frankrike stillet seg, som allerede på et tidlig tidspunkt ikke ville overlate atomvåpenene til USA og Sovjetsamveldet, men selv med stor bekostning har skapt sine egne private atomvåpen!

Efter hvert som følelsen av det groteske ved denne ordning, og det uholdbare i et kompaniskap hvor den ene

Og så lanserte da disse greninger opp i tyske politiske toppkretser og innen utenriksdepartementets folk, med hjelp av den tyske pressekonge Axel Springer en rekke uttalelser Kroll skulle ha kommet med overfor tyske journalister. I et av sine presseorganer «Die Welt» ble det slått stort opp at den Kroll som i virkeligheten faktisk forsøkte å oppnå hva hele det tyske folk ønsker gjennom en ordning med Russland, arbeidet for å

Det er på den annen side tydeligvis riktig dette at russerne ennå ikke har blottet sin hånd. De har tatt som utgangspunkt de krav de har stillet vestmaktene som helhet, men dels er jo dette en gammel og velkjent russisk forhandlings-taktikk og dels er det naturligvis ikke et menneske innen den ikke ubegavede russiske toppledelse som kan tenke seg å få en separat-ordning med Bundestyskland på basis av det verste som kan hende med den nåværende vestvendte utenriks-politikk!

Det er naturligvis heller intet tilfelle at kretser i utenriksdepartementet, som det heter, synes å delta i intrigen på sin måte, for den nåværende tyske bundesregjerings innstilling og servile holdning like overfor vestmaktene er nok altfor åpenbar. Det taler da også sitt tydelige sprog at Adenauer påny demonstrativt har hjemkalt Kroll for «å forklare seg» og dessuten har satt munnkurv på ham. Selv om utenriksdepartementet da det kom til stykket ikke våget direkte å felle Kroll.

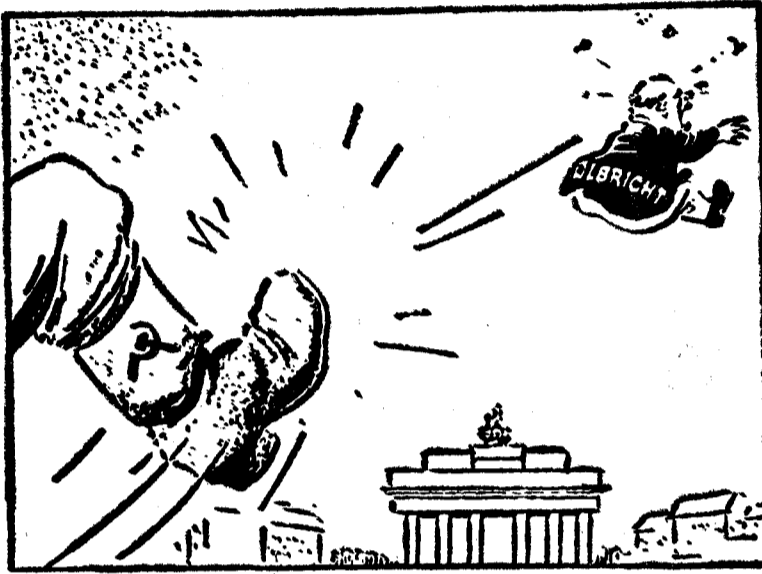
Når det gjelder de tilsynelatende tåpelige tilbud russerne har startet sine tilnærmelser med, så kan det ellers ha sin interesse å sammenligne med de forhandlingsforsøk som ble innledet fra russisk side etter Stalingrad og som dr. Peter Kleist, den tyske hovedmann under kontakten den gang, forteller om i sin bok «Die europäische Tragödie».

I september 1943 erklærte den russiske kontaktmann Clauss, efter å ha konferert med madame Kollontaj og ambassaderåd Semjonov at «Kreml's forhandlingsgrunnlag var den tysk-russiske grense av 1914, frie hender i spørsmålet om sundene (Dardanellene), tysk desinteresse likeoverfor sovjetiske bestrebelsler i hele Asia og utvikling av utstrakte økonomiske forbindelser mellom Tyskland og Sovjetsamveldet.»

Og dr. Peter Kleist fortsetter sin beretning slik:

«Jeg gjorde nå Clauss uttrykkelig oppmerksom på at Hitler ikke hadde den ringeste tanke på å forhandle. Det var ikke bare en offisiell talemåte, men var også overensstemmende med min personlige overbevisning. Dessuten var stemningen i den tyske øverste ledelse fremdeles så optimistisk, at en diskusjon om grensene av 1914 og prisgivelse av enhver tysk interesse på Balkan ville bli avvist som utenkelig.

Clauss svarte: 'Jeg tror gjerne at tyskerne ikke vil

En Berlinerflyvning som det ikke har blitt noe av ennå, setter Kieler Nachrichten under denne tegning.

part uopphørlig dynges ned av den groveste hets, samtidig som partnerne jo heller ikke viser synderlig interesse for de spesielt tyske problemer, trenger gjennom i større og større kretser av det tyske folk, ser de tyske «vesteuropere» med større og større frykt på de tydelige sovjetiske tilnærmelser, som Kroll på sin side søkte å fremme. Og så var gode råd dyre. Hvorledes skulle en effektivt og på en avgjørende måte diskriminere denne farlige mann og den politiske linje han representerer?

Et utgangspunkt i disse overveielser var naturligvis dette at så å si hele det virkelige tyske folk står bak kravet om gjenforening av Tyskland, innbefattet de gamle østområder som Polen og Sovjetsamveldet har tilvent seg. Så sterk er denne folkelige enighet at ikke en eneste tysk partipolitiker, selv om han eller hun personlig er villig til å gi avkall på alt dette, har våget offentlig å lansere et slikt syn. Både Adenauers parti og sosialdemokratene, samt det nye Mende-partiet nekter å godkjenne Oder-Neisselinjen.

Hva lå så nærmere for de folk som virkelig vil oppgi både gjenforeningen og de gamle områder, enn dette å velte spillet for Kroll og hans meningsfeller ved å tillegge ambassadøren de samme synsmåter som de i virkeligheten selv representerer.

få istand en ordning hver pris. Han hadde således tatt til orde for anerkjennelse av Oder-Neisse-grensen, for medlemskap i FN for sovjetsonen, for egen politisk status for Vest-Berlin og for et vesttysk lån til Sovjetsamveldet på ti milliarder D-mark. Sovjetsamveldet skulle ifølge disse påstander overhode ikke yde noe til gjengjeld! Springer lot sin billedavis «Bild-Zeitung» følge opp historien.

Kroll henvendte seg straks til utenriksdepartementet og krevet at disse pressemeldinger som han karakteriserte som «infame løgnhistorier» og «bakvaskelser», dementert. Utenriksdepartementet har vist en tydelig uvilje til å støtte den baktalte ambassadør. Og det må være tillatt å spørre: **Hvorfor?**

Av spesiell interesse i et Bonn-telegram til de norske aviser om affæren er ellers dette at telegrammet gir beskjed om at Moskva selv understreker at det dreier seg om løgnhistorier og bakvaskelser, og at det derfor tydeligvis må være ganske andre tilbud Sovjetsamveldet i virkeligheten er villig til å diskutere med Bundesrepublikken. Det heter iallfall i dette Bonn-telegram at ifølge meldinger fra Moskva forlanger Kroll at utgiveren og redaktørene av «Die Welt» og «Bild-Zeitung» skal bli stilt for retten for ondsinnede bakvaskelser».

Hvor går Russland?

(Forts. fra side 4)

rendte Kerenskis såkalte dumademokrati overende i løpet av null komma fem.

Bak denne maktovertagelse sto som vi alle vet den anonyme trådtrekkerbande og gangsterliga, som den tyske jøde Walther Rathenau i 1920 løsmunnet omtalte som de 300's gruppe, som hvert nyttår møttes og planla transaksjonene for kommende år. Også Stanley Baldwin omtaler denne bande i 1937. I det hele tatt har disse overstatlige, gobale trådtrekere og deres kameler vært meget omtalt i litteraturen. Selv Winston Churchill nevnte dem i sin tale i Underhuset 5. oktober 1919.

Vi vet alle fra samtidshistorien hvorledes overstatlige finansyrster bevilget uinnskrenkede kreditter i 1917 til sin sjakaler og lanseknevter, slike som Leo Davidovitsj Trotski, Litvinov Finkelstein, Sinovjev Apfelbaum, Kamenev Rosenfeld, Vohrin Nathanson, Bagdanov Silberstein og Kamnelev Goldmann. Denne gangsterliga ble sendt til Russland av verdens herrer som tvang Tyskland til krig og nå via Fellesmarkedet skal presse den norske citron til siste dråpe. Forøvrig har dette smukke konsortium slått seg på raffinering av uran isotopen Uran 238, for det er i dag det rustningsprodukt som bringer størst profitt.

Bak Lenins maktovertagelse i 1917 stod altså hele denne overstatlige bande av prominente spekulanter. De har høstet i pose og sekk av det russiske folks hunger og blodslit i den russiske konsentrasjonsleir under kommissærenes terror og sadisme!

Men til tross for disse umenneskelige lidelser, eller bedre uttrykt, nettopp som følge av all denne forferdelige tynning av det store folk, ble drømmen om det russiske messiasrike levendegjort,

forhandle, fordi de nemlig intet forstår når det gjelder forhandlinger. Når en russer sier at han vil forhandle om grensene av 1914, så må man svare ham at man vil forhandle med ham om en grense ved Don. Russeren vil forstå dette godt, og man vil litt etter litt bli enige midtveis. Dertil hører tålmodighet og dertil hører kjennskap til partneren, og dere mangler begge deler.»

Såvidt dr. Kleist. Det later til at historien stadig må gjenta seg og at tyskerne ikke er mere forhandlingsdyktige i dag enn de var i siste del av verdenskrigen. Når det gjelder stahet kan visselig Adenauer måle seg med Adolf Hitler.

og ble sterkere i motgangen. Den levet videre i det store religiøse folk, som ikke glemte sin barnelærdom, når det i smug knelte for sine ikoner.

Særlig levende i minnet har en gammel russisk munk ved navn Filophey fra det 18. århundres Russland som levet i et kloster i Pskov, gjort den gamle legende om Moskva som det tredje og siste Rom. Det russiske folks har et messiansk kall, og fra Moskva skal Jesus Kristus styre den hele verden. Her er altså ideen om Gudsstaten, teokratiet i sin øst-europeiske form.

Det later til at denne gudsriketanken smått om senn er blitt en sterkere faktor. På annen måte kan ikke oppgjøret med Stalintiden forstås. Det rådet en bots- og bededagsstemning på 21. partikongress. Det var Moralsk Opprustning i russisk regi etter at ateismen og nihilismen hadde feiret triumfer med fremmedordet georgieren Josef Dsjugasvili Stalins inferno. En slik faseforskyvning er karakteristisk for den russiske psyke, som opplevet i lange år hva Garborg har sagt i et dikt: «Vi lever midt i en villmannstid med blinkende kniver og nevestrid, og livet er som en bloddraum.»

Selvherkeren Stalin tok livet av anslagsvis 30 millioner ofre, deriblant ifølge rabbiner Benjamin Schultz i New York, president i «Jewish League» i året 1954 ca. 3,5 millioner jøder i Sovjet.

Ifølge Verdens Gang for 13. februar i år er det nå en veldig tilstrømning til kirkerne i Sovjet-Russland, en religiøs landsvekkelse er underveis. Det er bots- og bededagsstemning i den slaviske leir, og deri er intet forunderlig for den som er kjent med slavernes psykologi.

Her er amalgamert den russiske messiasstanke med Peter den Stores stormaktsdrømmer og den bolsjevikiske tanke, som Marx-Lenins verdenserobrende tesser om å bygge opp et klasseløst samfund av denne verden, prinsipielt understreker. Ikke underlig at kløften mellom russeren Krustsjov og marxisten Mao fra riskulturens land stadig blir bredere. NTB melder i et telegram fra Paris 12. februar i år at den ideologiske strid mellom Sovjetsamveldet og folkerepublikken Kina nå går mot klimaks. Alle solemerker taler for at dette er rett.

Den store russer Dostojevski sier i sin «En forfatters dagbok» blant annet: Det er vårt krav å stille oss til tjeneste for menneske-

Nok en historiker avslørt —

(Forts. fra side 5)

som hadde anmeldt Shirer for en rekke falske anførsler i dette «historiske» verk, som norsk dagspresse er så begeistret for. Bonnet fungerte som kjent fra april 1938 til krigsutbruddet høsten 1939 som fransk utenriksminister i Daladiers regjering. Den franske rett dømte Shirer skyldig i historieforfalskning på alle de av Bonnet påklagede punkter.

I en samtale Bonnet har hatt med det tyske blad «Christ und Welt» kommer han nærmere inn på saken, og den tidligere franske utenriksminister sier herunder blant annet:

«Historisk og politisk sett er og blir denne (Shirers) bok en meget farlig affære, fordi den understøtter de usanne kommunistiske påstander om førkrigshistorien, først og fremst når det gjelder den tysk-sovjetske pakten.»

Det er altså disse gamle sovjetiske løgnhistorier den samlede norske NATO-presse går inn for med fulle mugger, formodentlig av ren og skjær politisk uforstand.

Bonnet sier det enda tydeligere:

«Når Shirer i sin bok forsøker å hevde at andre verdenskrigen med dens forferdelige ofre kunne ha vært unngått hvis det franske utenriksdepartement i 1938 hadde sikret seg en russisk medvirken, så vitner denne naive påstand om Shirers totale uvitenhet om det faktiske hendelsessammenheng eller også om villet forvrengning av fakta.»

Det svenske blad FRJA ORD omtaler også denne affære og Shirers bok, og skriver det som de norske bokanmeldere burde ha skrevet hvis de hadde vært sin oppgave voksen og ikke skamløst leflet for den autoriserte hets og løgn:

«Att detta fuskverk av en illvillig och samvetslös diletant blivit en bestseller både i USA och Europa till följd av den ohämmade förlags- och presse-

heten, selv om det skulle skade oss selv. Det er russernes bestemmelse. Russernes bestemmelse er uten tvil almeneuropeisk og universell. De nulevende russeres mentalitet kan i fremtiden danne grunnlaget til syvende og sist for et folkenes brorskap, ja et menneskenes brorskap.

Den russiske brorskaps-tankens vekst i Sovjetsamveldet til denne dag må ikke undervurderes. Hvem er du? spør Faust Mefisto. Denne svarer: Jeg er den del av den kraft, som stedse vil det onde, men alltid skaper det gode. Dette paradoks er det verd å ha in mente i dag!

HANS EGEDE NISSEN.

FREDAG 2. MARS

«Stor historieskrivning»

Ragnar Vold i Dagbladet.

«Spennende til det besettende»

Nils Chr. Brygger i Nationen.

«Suverent»

Sverre Riksen i Morgenbladet.

Dette er norske kritikeres dom over Shirer — verket som gir den fullstendige og dokumentariske skildring av nazismen og Tysklands krig

SHIRER

Det tredje rikes vekst og fall

klamen (vilken i ytterst ringe omfang motverkats av kritik från de historiske fackmännens sida) ha vi våra ovan nämnda översikter också framhållit samtidigt som vi kommenterade och analyserade en hel del aktuella parallellföreteelser på detta gebiet. Det skulle väl därför tyckas vara en smula onödigt att här än en gång återkomma till fallet Shirer, men nu råkar det förhålla sig så, att denne «historieskrivare» av 1945 års skola äntligen blivit stäld mot väggen på et så definitivt avslöjande vis och av en så obestriddlig kompetent kritiker, att vi ansett oss i sanningens intresse förpliktade att rikta våra läsares uppmärksamhet på saken.»

Tyskerne i dagens nyomvendte halve Reich er som kjent ytterst botferdige og villige til å akseptere noe av hvert når det gjelder «historieskrivning» om Det tredje rike, men selv disse ydmyge nydemokrater synes å ha fått Shirer i vrangstrupen. Verdens Gang skriver herom:

«Særlig er det en mann tyskerne har fått i vrangstrupen: William L. Shirer hvis verk «Det tredje rikes vekst og fall» er solgt i over en million eksemplarer og idag blir regnet for et av standardverkene om nazi-epoken. Shirer er helt fortrolig med hovedkildene til periodens historie og han har selv, som korrespondent fulgt en god del av utviklingen i 30-årenes Tyskland på nærmeste hold. Han høster også bare berømmelse av kjente historikerkolleger. (!)

Vest-tyskerne har imidlertid et ganske annet syn på Shirer.

«Der Stern» mener til og med at det er på tide at Shirers historier blir plassert der de hører hjemme, i smusslitteraturen. Det som særlig har fått det til å boble over er et spesialnummer av det amerikanske «Look» hvor Shirer bruker sine kunnskaper til å skildre hvordan verden hadde sett ut hvis «Hitler hadde vunnet den annen verdenskrig».

Vi synes både Shirer og Verdens Gang bør ta seg en titt på hvorledes verden ser ut idag da Hitler har tapt annen verdenskrig, med evig krig og faren for utryddelse av hele menneskeheten.

Men rent bortsett fra det, så er altså den franske rett enig med tyskerne i karakteristikken av Shirers «historieskrivning», dette VERDENS GANG's «standardverk om nazi-epoken.»

Kunne det ikke være grunn for både de tyske og de norske «historikere» til en aldri så liten omvurdering før de står alene igjen på skansen som de siste mohikanere i etterkrigstidens Wild West-historier?

Læreraksjonen —

Forts. fra side 2

Hirten fortalte at Terboven hadde lovet kommandanten i Kirkenes, som var en venn av ham, arbeidskraft.

Han ville ikke svikte løftet sitt til sin gamle venn og derfor ble lærerne vidresendt på tross av Quislings ønske.

Jeg spurte Gauleiter Wegener hvorfor ikke tyskerne kunne la Quisling bli suverenitetsbærer, og så slutte fred med Norge.

Han svarte at man ventet engelsk invasjon i Norge, og at hvis den kom, måtte tyskerne la Quisling gå en gang til, og det ville ødelegge ham.

Jeg tror at også det bare var en undskyldning, men det viser at tyskerne hadde undskyldninger nok, når det gjaldt å stoppe Quisling. — Hadde tyskerne vunnet krigen, så hadde Nasjonal Samling vært nordmennenes eneste nasjonale håp i kampen mot en altfor stor tysk innflytelse i Norge.

Hvilken annen organisasjon kunne med hell ha tatt opp kampen for Norge i tilfelle tysk seier?

Læreraksjonen kunne naturligvis ikke hindret Quisling i å lage et Næringsting. Den hadde heller ikke kunnet hindre «nazifisering» av skolen.

Men den har nok gitt de norske lærere «goodwill» i USA, og den har skapt uttrykket «Look at Norway».

ORVAR SÆTHER.

Dramaet på Syrebekkestøylen

(Forts. fra side 5)

regulær krig faller dette som oftest lettere. Offiseren er en liten del i et organisert apparat, og hans beslutninger har i alminnelighet bare konsekvenser for regulære soldater eller fienden og hans folk. Her skulle det utføres en krigshandling som måtte sette en del menneskers liv i fare. — mennesker som tilhørte vårt eget land, og som ikke var regulære soldater.

«Våre kontakter på Rjukan var fortvilt over de ulykker som en ny sabotasje måtte føre til». —

Med megen innpakning bekjenner altså den nuværende oberstløytnant Haukelid, standkvarter Kongsbjerg, at hans «krigshandling» er en illegal sabotasje-handling. At han tenker på senkning av Hydrofergen vekker fortvilelse hos hans kontakter på Rjukan, blant ingeniører der. Dommen for noe verre enn manglende skjønnsomhet må her dessverre bli hård, det vet herr Haukelid selv, åpenbart.

Knut Haukelid visste at senkningen ville koste et ukjent antal uskyldige norske mennesker livet. Side 193:

— «Den første tanken som slo Einar (Skinnarland) og meg, var at dette kom til å koste både menneskeliv og repressalier. Ingeniørene framhevet også det samme».

Hva denne stupide og absolutt krigsuviktige sabotasje-handling kostet, — bortsett fra varig og fundamental forvirring av rettsbegrepene, som kan føre til vårt folks utslettelse, hvis man ikke kommer til sans og samling i en eventuell ny besettelse — finner vi oppskrevet i Rjukan Dagblad for mandag 21. februar 1944:

OMKOMNE

Fortegnelse over de personer som med sikkerhet må antas å være omkommet ved D/F «HYDRO»s forlis søndag den 20. februar 1944:

1. Rolf Johansen, korrespondent, Oslo.
2. Johnsen, pianostemmer, Notodden.
3. Bjørg Karlsen, Lillekloster, Skien, (15 år gm.)
4. Reidun Karlsen, Lillekloster, Skien, (14 år gammel).
5. Borgni Grønås, Notodden (62 år gammel).
6. Ole Engebretsen, maskinist, Mæl
7. Halvard Grasdalen, dekksmann, Mæl
8. Werner Anderson, Notodden.
9. Ingeborg Anderson, husmor, Notodden.
10. Unni Lise Anderson, Notodden, (3-4 måneder gammel).
11. Berit Welander, Sam

Eydes gate 80, Rjukan (17 år).

12. Bjørg Moen, Wädens gate 27, Rjukan.

13. Bjørg Nordeng, Vikersund.

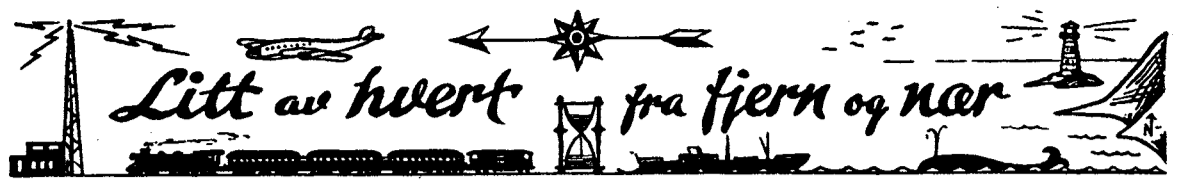
14. Kaare Sidney Røed, Raithelsgate 3, Rjukan.

Dessuten omkom fire tyske soldater hvis navn ikke nevnes i Rjukan Dagblad. Det var ifølge bladet 29 reddede. Listen begynner med Gerd Asak, Månavegen, Rjukan, og slutter med Alf Ytterøy, Snipetorggaten 35, Skien. Den omfatter også fire tyskere. Blant de reddede var violonisten Arvid Fladmoe, som nettopp nu dirigerte «Don Juan» i Oslo, og universitetslektor Bjarne Berulfsen, Akersborg Terrasse 19, Vestre Aker. Nuværende kapelmester og dirigent Arvid Fladmoe hadde visstnok vært på turné med sin utsøkte, italienske Testatore-violin til 12.000 kroner. Violinen gikk ned med fergen, fløt opp igjen og ble reddet og han sier den er like god i dag. Pianostemmer Johnsen omkom. Kaba-retkunstneren og maleren Henry R. Hagerup ble ved et tilfelle ikke med fergen ulykkesdagen.

Flere av de reddede understreket at Hovin-bøndene har stor andel i bergningsarbeidet som resulterte i at såvidt mange ble reddet. Fergens fører, styrmann Sørensen, nektet å bli tatt opp i båt og svømte i land selv. Flere reddede kom opp til gården Perskås som ligger på vestsiden av Tinn-sjøen, og her ble de tatt godt vare på.

Ekspeditør Guldahl forteller at de han var sammen med fikk tak i den eneste redningsbåt som man overhode fikk på vannet. Billettøren, dekksmann Grasdalen omkom, mens han prøvet å få fergens annen livbåt fri. Grasdalen ble nesten kunst mellom jernbanevognene, da fergen krenget i de få minutter før den sank. Guldahl forteller at mens de forsøkte å få fri årene og karre seg i land — tok de opp Arvid Fladmoe, som lå i vannet, og en tysk soldat, som også forsøkte å svømme i land.

På ulykkesstedet er loddet en dybde av 440 meter, så herr Knut Haukelid hadde regnet det hele riktig ut. — Guldahl fremhever bonden på Urdalen, Halvor Digerud som rodde så blodet sprang fra neglene for å redde dem som lå i vannet. Den 80-årige Gunleik Perskås rodde straks ut og reddet en mann. God innsats gjorde også Jon Dalen senior og junior. — Sjøforklaringa ble admi-

RYKTER OMKRING RAPALLOBESTREBELSENE.

Soldaten-Zeitung forteller at ifølge seriøse meldinger fra diplomatsk hold skal Sovjetsamveldet være rede til å tilby Bundesrepublikken total innlemmelse av Vest-Berlin i bundesstaten og en eksteritorial korridor til Berlin med en jernbanelinje, en bilvei og en vannvei, som en første ydelse for å bedre forholdet mellom Sovjetsamveldet og Bundestyskland. Dette er jo noe annet enn det for eksempel Kroll beskyldes for å ville avtale med russerne, og burde kunne være et diskusjonsgrunnlag med sikte på en endelig løsning.

ATOMJONGLØRENE.

President Kennedy har i en tale åpent innrømmet at prøvene med kjernefysiske våpen betyr en langsiktig fare for menneskeheten, men denne store forkjemper for FN og internasjonalisme hevder likevel at hensynet til USA må gå foran. Det er nøyaktig det samme som Krustsjøv sa da han startet

nistrert av sorenskriverfullmektig Kjell Schumann-Olsen, Notodden. —

Det må sees som et av de første synlige resultater av FOLK OG LAND's opprulling av disse begivenheter — strengt bygget på de faktiske forhold — at bladet TELE-DØLEN spør den 24. februar 1962 på første side ved H.N.: «Kan Hydroferja som sank på Tinn-sjøen 1944 heves?» Spørsmålet er jo pinlig for de «nasjonale» sabotørhelgener, og direktør Heggenhougen ved Hydros hovedkontor, som bladet antar har best kjennskap til spørsmålet — svarer kategorisk at noen slike planer fra Hydros side foreligger ikke. TELE-DØLEN skriver at det skulle være «muligheter tilstede for å få festet slepere ombord i ferja». — eller prøve å dra den inn på grunnere vann, og så «la dykkere gå ned for å hente de omkomne slik at de kan bli begravet i hellig jord».

(Fortsettes)

Dødsdans —

(Forts. fra s. 4)

når de ikke bærer uniform kan man slett ikke se forskjell. Nede ved Brückl bøyer fru Blümelein inn i Graben. Påny lutter utstillingsvinduer, banker, kaféer. Og der, der må det være. Det ene firmaskilt ved siden av det andre, klint til og overstrøket med rødt.

prøveserien og alle norske aviser hylte i kor over denne umenneskelighet. Nå, da USA gjør det samme er det påfallende stille. Ja, det er ingen indignasjon på menneskehetens vegne bortsett fra i DAGBLADET, hvor en lever i en annen verden. Og vi synes det ikke tjener sannhetens sak, som vårt blad går inn for, å undersøke den uomtvistelige kjenngjerning at det var USA som velsignet menneskeheten med atombomben og at dette land er det eneste som til dags dato har anvendt våpnet mot mennesker. Dagens hykleri er derfor bare motbydelig.

JA, EN KAN NOK SPØRRE!

I DAGBLADET klipper vi denne lille innsender under titlen «Strl. paragraf 83»: «Er det landssvik å arbeide for norsk medlemskap i Fellesmarkedet? Er straffelovens paragraf 83 fremdeles gjeldende? Hva mener Høyesterett? Straffelovens paragraf 83 lyder slik: 'Den, som rettsstridig søger at bevirke eller at medvirke til,

Der står: Doktor Artur Braun. Ellers intet, bare frisk avkrasset emalje.

Trappen er steil og støvete. Husset er urgammelt, her bodde en tid oberst Redl. Fru Blümelein ser seg selv sitte hånd i hånd med Artur i en kinolosje, på lerretet blir spionen Redl jaget. Hun rører ved klokken, forræderen Redl forsvinner og isteden står det en liten kvinne i den dunkle gang.

«Nei, min mann er ikke hjemme. Kan jeg gi ham noen beskjed?»

Fru Blümelein er igjen på gaten am Graben — hva nå? Hvorhen nå? Slik er det altså. Ved Kruttårnet venter folk på sporvognen. Fru Blümelein trenger seg inn mellom dem, hun vil ikke være alene. Sporvognen kjører, det er blod på stigbrettet. «Nå ser det vakkert ut», sier en eller annen som står ved siden av henne lykkelig. «Stig av!» roper konduktøren. Stige av altså.

Det er Kleinseitner Ring. På en eller annen måte forandret. Det er mange politifolk, mange tsjekiske politifolk der. Dog, de gjør ikke folk noe, de hindrer ikke folk i å løpe i alle retninger. Fru Blümelein går med, hun løper ikke, for hun har god tid.

Averter i «Folk og Land»

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

at Norge eller nogen Del af Riget bringes under fremmed Herredømme eller indlemmes i anden Stat, eller at nogen Del af Riget løsrives, straffes med Hefte i mindst 8 år eller med Fængsel fra 8 Aar indtil paa Livstid'. I Eidsivating lagmannsretts dom av 10. september 1945, som ble stadfestet av Høyesterett, ble blant annet henført under Straffelovens paragraf 83 det forhold at Quisling før krigen hadde arbeidet for Norges inn-treden i et storgermansk forbund under tysk ledelse.» Innsenderen er undertegnet «Jurist».

OBSERVANT ENGELSKMANN.

I Øst-Tyskland er leveforholdene bra og det finnes ingen tvangsforholdsregler, hevder overborgermesteren i Coventry, William Callow i et fjernsynsintervju i den tyske sovjetsone. Callow kom rett fra Dresden hvor han hadde deltatt i festlighetene i anledning av ødeleggelsen av denne by og massedødet på hundretusner tyskere som allierte flyvere deltok i.

VETERINÆRDIREKTØREN ADVARER.

Veterinærdirektør Vollan uttalte i et foredrag under «Landbruksveka» at kommer Norge med i EES (Fellesmarkedet), vil vårt husdyrhygiene nivå bli nivellert ned til det dårligste innenfor fellesskapets grenser. Snart må vi glemme at vi gjennom en årrekke har vært et forbilde for de fleste land i arbeidet med å sanere husdyrsykdommer. Det er nok litt av hvert som kommer til å bli nivellert ned her i dette land hvis de for-ente internasjonister får presset oss inn i Fellesmarkedet.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 98
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiror. 10450.

Utgiver A/L Folk og Land